

ΤΑ ΞΩΤΙΚΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ένα παραμύθι των μαθητών/τριών του Ολοήμερου Τμήματος
του 2^{ου} Νηπιαγωγείου Αυλώνα (Σχολ. Έτος 2022-23)

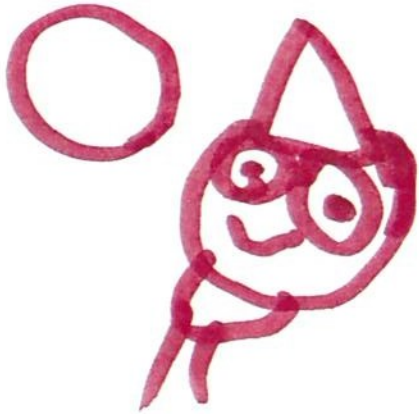
Τα μικρά ξωτικά του Φθινοπώρου και το Δάσος Μαρευάγγεστεκαγιαφρειαλεαλικέσιους!!!

Μια φορά και έναν καιρό,

Σ' ένα δάσος μακρινό, που το όνομά του οι άνθρωποι

δεν μπορούν να πουν, ζούσαν κάτι μικρά ξωτικά, φιλαράκια καλά και αγαπημένα!

Σ' ένα μανιτάρι μικρό μα και μεγάλο, κόκκινο μα και καφέ, ζούσε το μικρό ξωτικό Μαριαλένα, η οποία προσέχει τα δέντρα, τα φυτά αλλά και τα ζωάκια. Μ' ένα πινέλο σαν ραβδάκι, διορθώνει κάθε λαθάκι. Για να βρεις το μανιτάρι της πρέπει να φτάσεις κοντά στο πιο ψηλό δέντρο του μεγάλου δάσους Μαρευάγγεστεκαγιαφρειαλεαλικέσιους.

Κανένας άνθρωπος δεν μπορούσε να το προφέρει, γι' αυτό και όταν ήθελαν να το επισκεφτούν έλεγαν πως πάνε στο Καραμελοδάσος.

Όχι γιατί είχε καραμέλες! Αλλά γιατί τα χρώματα ήταν ζεστά, γήινα, φθινοπωρινά . . . όπως τα ξωτικά που ζούσαν σ' αυτό.

Σ' αυτό το δάσος κάπου μετά το ξέφωτο υπήρχε μια λίμνη, που στο μεγαλύτερο και ωραιότερο νούφαρό της έμενε το ξωτικό Ευγενία. Της άρεσε το νερό και τα ζωάκια της λίμνης γι' αυτό και τα φρόντιζε στο πρώτο και στο τελευταίο φως του ήλιου.

Μπορούσε κάποιος να καταλάβει ότι πλησιάζει στη λίμνη όταν λίγο πιο πριν συναντούσε πολλά βελανίδια.

Εκεί κοντά ήταν μια όμορφη βελανιδιά γεμάτη καρπούς.

Σ' αυτήν κατοικούσε το μικρό ξωτικό Άγγελος. Και μαντέψτε! Ο ξωτικούλης Αγγελίνος αγαπάει τα βελανίδια. Αγαπάει επίσης να φροντίζει το χιόνι το χειμώνα.

Καμιά φορά μοιράζεται τα βελανίδια του με το φίλο του, ένα άλλο ξωτικό, τον Στέλιο.

Το σπίτι του είναι μοναδικό! Είναι φτιαγμένο από φύλλα όλων των χρωμάτων. Το ξωτικό αυτό βοηθάει τα ζωάκια να βρουν φωλιές όταν θέλουν να πέσουν σε χειμερία νάρκη. Μαζί με το Στέλιο, ο Άγγελος βοηθάει να μαζευτούν τα φύλλα που έχουν πέσει στο χώμα.

ATTEND

ATTEND

ATTEND

STENIOS

Σ' ένα χαλασμένο παπουτσάκι, σ' ένα μμποτάκι παλιό ζει το ξωτικό Κατερίνα που της αρέσει να προσέχει τα φρούτα του δάσους, τους καρπούς των δέντρων και να προσφέρει φαγητό στα ζωάκια που κατοικούν σ' αυτό. Το μμποτάκι αυτό βρίσκεται εκεί που τελειώνουν τα δέντρα κάτω από τις καμπανούλες.

Λίγο πιο πέρα σε μια ανεμώνη ανάμεσα σε πολλές, μένει η φίλη της Κατερίνας το ξωτικό Φρειδερίκη που σκοπός της είναι να προσέχει τα λουλούδια.

Με το τραγούδι τους το γλυκό οι δύο φίλες χορεύουν, ενώ φροντίζουν τους καρπούς των δέντρων, των θάμνων, τα λουλούδια και τα ζωάκια, ώστε να είναι όλοι χαρούμενοι.

KATEPINA

ΥΡΕΙΔΕΡΙΚΑ

Στην άλλη άκρη του Μαρευάγγεστεκαγιαφρειαλεαλικέσιους, ένας πεσμένος κορμός δέντρου, έχει γίνει το σπίτι του ζωτικούλη Γιάννη, που η αγαπημένη του ασχολία είναι να βοηθάει τις αρκούδες να βρίσκουν μέλι.

Οι μέλισσες, ξέρετε, τον αγαπούν γι' αυτό και τον αφήνουν να πλησιάζει στο μελίσι. Αλλά και οι αρκουδίτσες τον αγαπούν, αφού τους προσφέρει πάντα μια γενναία μερίδα γλυκό μέλι.

Λίγο πιο πέρα στα δέντρα της άλλης πλευράς του δάσους, μένει το ζωτικό Αλίκη, σ' ένα μανιτάρι κάτω από μια καστανιά! Κάθε πρωί ξυπνάει με χαρά για να φροντίσει ζωάκια όπως αλεπούδες, σκιουράκια, λύκους, αγριόχοιρους και πουλάκια όπως κοτσύφια και τρυγόνια.

ΠΑΝΟΥΗΣ

ANIKH

Εκεί κοντά σε μια αγριοτριανταφυλλιά ζει η ξωτικομικρούλα Αλεξάνδρα με την αδελφή της. Σκοπός τους είναι να βρίσκουν τροφή για τους κατοίκους του δάσους. Βοηθούν τις μέλισσες, τα πουλάκια, τα ζωάκια πριν πέσουν σε χειμερία νάρκη και φυσικά φροντίζουν τα φυτά και τα λουλούδια του. Μαζεύουν τις δροσοσταλίδες, δουλειά που δεν τη λες και εύκολη. Βρίσκουν και σκουληκάκια, καρπούς και έντομα για να βοηθήσουν όλους τους φίλους τους.

Ένα πρωί με συννεφιά, κάποια ανθρωπίνη μορφή πλησιάζει ένα ένα τα ξωτικά,
στο δάσος Μαρευάγγεστεκαγιαφρειαλεαλικέσιους!

Φοράει καπέλο κωνικό! Λες να είναι μάγισσα ή ένα άλλο ξωτικό;

Κρατάει ραβδί, που στην άκρη του υπάρχει μια μικρή γυάλινη σφαίρα φωτεινή!

Χωρίς να προλάβουν να συστηθούν, τα ξωτικά όλα στη στιγμή έγιναν γυάλινες
μικρές μπαλίτσες, ανάλαφρες χρωματιστές, σαν βόλοι.

Ττώπω! Συμφορά! Τα ξωτικά έκπληκτα δεν μπορούσαν να πιστέψουν τι έγινε!

Και τώρα ποιος θα φροντίζει το όμορφο δάσος των ξωτικών του Φθινοπώρου
Μαρευάγγεστεκαγιαφρειαλεαλικέσιους;

KATEPI
KATEPINA

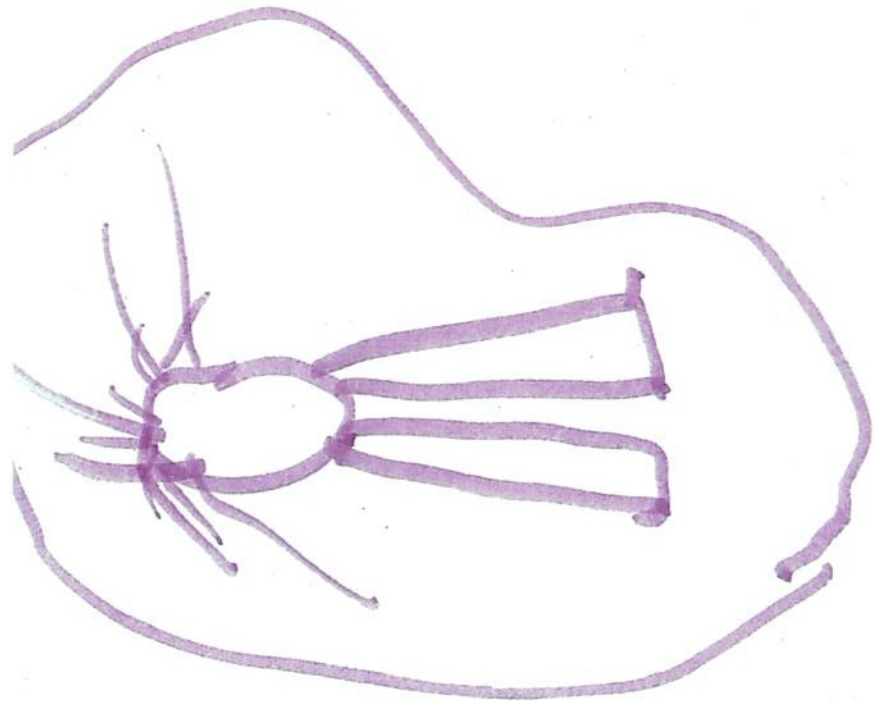
KATEPINA

Για να ξεφύγουν κύλησαν και χοροπήδησαν ψηλά! Έτρεξαν να κρυφτούν από το πλάσμα με το ψηλό κωνικό καπέλο!

«Δεν θα μου ξεφύγετε!», τους φώναξε. Όπου και να πάτε θα σας βρω με τη βοήθεια της δικής μου φωτεινής μικρής σφαίρας!

Για καλή τους τύχη τα μικρά ζωτικά του φθινοπώρου ενώ κυλούσαν και χοροπηδούσαν, συνάντησαν κάτω από ένα δέντρο ένα αγόρι που κάθισε να ξεκουραστεί από τη μεγάλη βόλτα του στο Καραμελοδάσος.

«Ε ε ψιτ ψιτ!» φώναξε ο ζωτικομικρούλης Στέλιος! «Εδώ, εδώ . . . κάτω από την ανεμώνη!». Το αγόρι κοίταξε και πράγματι αντίκρισε τους βόλους.

oo oo
oo oo
oo oo
oo oo
oo oo

EE

Y F E N A

Y F E N A

Έτριψε λίγο τα μάτια του και καθάρισε τα αυτιά του γιατί δεν θα μπορούσε να είχε ακούσει τους βόλους να του μιλούν. Πλησίασε και έπιασε έναν.

«Σιγά σιγά!» του φώναξε ο βόλος που ήταν η Μαριαλένα!

«Θα με σκάσεις!»

Το αγόρι γούρλωσε τα μάτια! «Τποια είσαι; Τι συμβαίνει;».

«Θα σου πω», του λέει η ξωτικούλα Μαριαλένα. «Μια γυναίκα με καπέλο κωνικό και ένα ραβδί με γυάλινη σφαίρα μας έκανε βόλους, χωρίς να καταλάβουμε το γιατί. Πρέπει να μας βοηθήσεις να γίνουμε όπως πριν».

«Έχω μια ιδέα!» είπε η Κατερίνα.

«Θα μας αφήσεις να κυλήσουμε και θα μας ακολουθήσεις.»

Είπε ότι η σφαίρα της μπορεί να μας βρει. Γιατί να μην γίνει το ανάποδο. Θα κυλήσουμε να βρούμε εμείς τη σφαίρα. Απλά πρέπει να είσαι μαζί μας για να της πάρεις το ραβδί και να μας κάνεις πάλι ξωτικά!».

«ΞΩΤΙΚΑΑΑ!!!» φώναξε δυνατά ξαφνιασμένο το αγόρι!

Όλοι γέλασαν με την αντίδρασή του.

Αφού του εξήγησαν τι συμβαίνει στ' αλήθεια στο καραμελοδάσος, του έδωσαν θάρρος να πιστέψει πως όλα θα πάνε καλά με τη βοήθειά του.

Το αγόρι ακολούθησε τους βόλους, που ακολούθησαν το φως της σφαίρας και βρήκαν το σπίτι της κυρίας με την κωνικοκαπελαδούρα!

PHILADELPHIA

Για καλή τους τύχη κοιμόταν βαθιά. Το αγόρι πήρε το ραβδί αλλά εκείνη τη στιγμή η κυρία με την κωνικοκαπελαδούρα ξύπνησε!!! Πρόλαβε όμως να το στρέψει στους βόλους και αμέσως το φως μεγάλωσε, απλώθηκε και τσούπι, τα μικρά ξωτικά του φθινοπώρου πήραν τη μορφή τους πίσω!

«Όχιιι ... φώναξε με όλη της τη δύναμη η κυρία με την κωνικοκαπελαδούρα! Δεν θα μου γλιτώσετε!».

Με μια αστραπιαία κίνηση ο Γιάννης πιάνει το ραβδί και σπάει τη γυάλινη φωτεινή σφαίρα! Τότε η κυρία αυτή, σαν σύννεφο χάθηκε από μπροστά τους.

«Τα καταφέραμε!!!» είπαν όλοι με μια φωνή. «Σ' ευχαριστούμε αγόρι», σιγοψιθύρισαν τα μικρά ξωτικούλια και σ' ένα τσαφ είχαν χαθεί από το πρόσωπο του αγοριού!

Το αγόρι δεν ήξερε αν αυτό που έζησε ήταν όνειρο ή η αλήθεια! Κανείς δεν γνωρίζει τίποτα για την κυρία με την κωνικοκαπελαδούρα.

Όμως στο Μαρευάγγεστεκαγιαφρειαλεαλικέσιους, τα σπασμένα γυαλιά της σφαίρας λάμπουν κάθε βράδυ, σαν ένας φακός προς τον ουρανό, ενώ λίγο πριν τον ύπνο, τα μικρά ξωτικά του Φθινοπώρου διηγούνται τις περιπέτειές τους στα πλάσματα του δάσους, μέχρι να αποκοιμηθούν όλοι μαζί γλυκά!

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!